

LAUREN ST JOHNOVÁ

**Měsíc
v sedle**

ALBATROS

LAUREN ST JOHNOVÁ

**Měsíc
v sedle**

ALBATROS

Přeložila Tereza Vlášková

Text copyright © Lauren St John 2015

The right of Lauren St John to be identified as the author of this work has been asserted.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of Orion Children's Books.

Cover image Shutterstock

Translation © Tereza Vlášková, 2016

ISBN 978-80-00-04329-6

Věnováno památce Chiary Sanfilippové,
která milovala koně a *Koně za dolar.*

„Narodil jsem se na prérii, kde vítr vane svobodně a slunečnímu světlu nic nepřekáží v cestě. Narodil jsem se tam, kde neexistují uzavřené prostory a kde vše může svobodně dýchat. A tam chci i zemřít, ne někde mezi čtyřmi stěnami.“

Deset medvědů, náčelník kmene Komančů

PROLOG

Jonas B. Ellington se narodil s tím nejhorším založením, jaké jen může obchodníka postihnout: byl romantik. Na Harvardově obchodní škole vydržel pouhý semestr. Jediný přednášející, který nebyl v pokušení ho na místě uskrtit, mu navrhl, jestli by se nechtěl zaměřit na jinou kariéru, třeba malíře, spisovatele, nebo, kdyby to náhodou nevyšlo, zahradního architekta.

Jonas ale nic z toho neudělal. Místo toho vzal 1000 dolarů, které mu zanechal jeho otec, další romantik, a investoval je do vývoje levného a ekologického čističe podlah, který zpočátku míchal doma v kuchyni. Usoudil, že i v těch nejhorších dobách potřebují lidé mýt podlahu a že čím bude výrobek levnější, tím spíš si ho koupí. A ta ekologická část mu také přišla samozřejmá. Jonas trávil každou volnou chvíli v přírodě a absolutně nechápal ty, kdo nezasvětili svůj život touze uchránit planetu pro příští generace.

Ukázalo se, že stejně uvažují i miliony dalších lidí – když už ne o stromech a zvířatech, tak rozhodně o levných čističích podlah. A protože Jonas neměl manželku,

kteřá by mu to zatrhlá, proměnil svou kuchyň v provi-
zorní továrnu. Společnost Green Power vyrábějící čisticí
prostředky se později přestěhovala do prostor bývalé me-
xické restaurace a teď už zabírala celý bývalý sklad obilí
v coloradském městě Dinosaur.

Jonasův obchodní důvtip se sice nikdy nezlepšil, ale ve
svých sedmačtyřiceti letech si vypěstoval neomylný šes-
tý smysl na to, kde by se daly vydělat peníze. Věnoval už
celé jmění na charitu, ale pořád mu to nepřišlo dost. Jed-
noho pátečního odpoledne seděl ve své kanceláři a nostalgicky
vzpomínal na svého dědečka, který se mu v dětství
něco navyprávěl vzrušujících povídaček z Divokého zápa-
du. Oba dva milovali divoké mustangy.

Dědeček hrozně rád citoval Franka T. Hopkinse, kte-
rý žil v 19. století a mnozí ho považovali za nejlepšího vy-
trvalostního jezdce všech dob. „I v tom nejdelším závodě
má rozum mustanga vždy navrch. Tahle zvířata se musela
po celé generace neustále rozvíjet. Měla na výběr: buď se
o své přežití postarají sama, nebo vyhynou. Ti mustangové,
kteří přežili, se tak řadí mezi nadprůměrně inteligentní.“

Na stěně Jonasovy kanceláře visela olejomalba Hopkin-
se, jak se účastní tzv. Nejdelšího závodu. Hopkins tvrdil,
že v roce 1886 dokázal na svém mustangovi Joeovi urazit
vzdálenost z texaského Galvestonu do vermontského Rut-
landu, tedy celých osmnáct set mil, za pouhých jedenatři-
cet dní, a to o třináct dní rychleji než jezdec, který skon-
čil jako druhý.

Jonas se zaklonil na židli a zadíval se na obraz. Názo-
ry na to, zda byl Hopkins podvodník a lhář, se různily.
Někteří byli přesvědčeni, že tvrzení, že vyhrál čtyři sta

dálkových závodů, je zhruba stejně pravděpodobné, jako že kdy chodil po Měsíci. Jonasovi to ale bylo jedno. Ať už to byl jen mýtus, nebo ne, líbila se mu představa, jak Hopkins spojuje svůj důvtip se silou a ohnivou vůlí svého mustanga, aby přechytračil přírodní živly.

Někdo zaklepal. Vstoupil Wayne Turnbull, Jonasův nový asistent, hubený mužiček se značně ustupujícím čelem.

„Spoře oděné celebrity,“ pronesl Jonas zahloubaně.

„Prosím?“ zeptal se Wayne nevěřičně.

Jonas se na židli zhoupnul zpět, až její přední nohy s bouchnutím dopadly na podlahu. „Promiňte, Wayne – jmenujete se Wayne, že jo? – jenom jsem přemýšlel nahlas. Nebojte, nepředstavoval jsem si žádný nahatý popový hvězdičky a herečky, to vážně ne. Přemýšlel jsem o tom, jak je naše společnost posedlá rádoby celebritami bez špetky talentu, které lidi znají jenom proto, že jsou slavné. Někdy si přeju, aby se vrátily ty nechvalně proslulé časy Divokého západu. Nemyslím zrovna pistolníky a neustálé útoky, spíš ducha té doby.“

Turnbull ožil. Z jistých osobních důvodů i on často snil o návratu těch dnů, kdy zákon představoval jen křivácký šerif s kovovým odznakem. Najednou ho šéf začal zajímat o dost víc.

Jonas měl ve tváři zasněný výraz. Ukázal na obraz na stěně. „Vezměte si třeba Franka Hopkinse. V devatenáctém století tvrdil, že dokázal s jedním koněm urazit osmáct set mil přes celé Spojené státy průměrnou rychlostí padesát sedm mil za den. Žádný historický důkaz pro to neexistuje, takže je to nejspíš kravina, ale o to tady nejde. Vytrvalostní závody se dnes těší neskutečné oblibě,

ale kromě závodu v australské Shahzadě, který je dlouhý dvě stě padesát mil, mají všechny maximálně kolem stovky mil. Pořád je to dost drsná zkouška, samozřejmě. Závodníci si sáhnou až na dno svých sil, ale v porovnání s výzvami, kterým čelili dálkoví jezdci na Divokém západě, je to jak nic.“

Turnbull koně nesnášel. Zkušenosti ho naučily, že jeden konec kouše a druhý zas kope a trousí za sebou hnůj – a ta část mezi je nebezpečná a nepohodlná. Ale být shovívavý vůči rozmarům svého šéfa, na tom přece není vůbec nic špatného. Možná se pak dočká vyššího platu, jeden nikdy neví.

„Tak si říkám, že by někdo ten Hopkinsův závod měl obnovit, pane. Třeba po té samé trase nebo tak něco.“

Zarazil se. Jonasovi se rozsvítily oči jako dva diamanty. Dokonce se mu i třásl hlas, když promluvil.

„Wayne, vy jste génius. Naprostý génius. Obnovíme ten závod. Ne ten původní, tomu by chybělo potřebné kouzlo. Ne že by v Galvestonu a Alabamě nebylo dost lákadel, ale hustota osídlení je tam moc vysoká. Vymyslíme si pro náš závod novou trasu, přímo centrem západu – z Colorada do Oregonu přes Wyoming a Idaho.“

Jonas si trasu rychle ověřil na počítači. „Dvanáct set mil. Tomu říkám pořádný závod. Co myslíte, Wayne? Naše společnost by ho mohla sponzorovat. Nabídneme vítězi odměnu, která bude stát za to. Zlatou přezku s emblémem Hopkinse sedícího na mustangovi a 100 000 dolarů. Ne, radši 250 000 dolarů. Vítěz bere vše.“

Turnbull ztěžka polknul. Neskutečných čtvrt milionu dolarů za koňský závod. Šéf se musel zbláznit.

„A budu potřebovat hlavního pořadatele, Wayne. Svoji pravou ruku. Už jste někdy něco pořádal?“

Turnbull se na chvilku zamyslel. Jasně, kdysi zorganizoval zpackanou loupež v klenotnictví, která mu a jeho kolegům nakonec vynesla pěknou řádku let ve vězení, ale za to přece vůbec nemohlo nějaké selhání ze strany vedení. Na vině byla blbost řidiče, se kterou vůbec nepočítali. Měl je z místa loupeže odvézt, ale když se dali s kořistí na útěk, spadly mu klíče od auta do kanálu. Nebýt toho, jeho perfektně promyšlený, mistrovský plán by vyšel a on by teď popíjel koktejly někde na pláži.

„No, vlastně...“

„Beru vás, Wayne. Do konce roku ten závod uskutečňíme. Teď je květen. Můžeme to zkusit naplánovat na říjen, na přelom podzimu a zimy. Pak vstoupí do hry i počasí.“

„Skvělejší nápad, pane řediteli. Není nad pořádný záplavý, sníh a jednu nebo dvě vichřice. Aspoň se ukáže, kdo je pořádný chlap.“

„Nebo pořádná ženská, Wayne. Žijeme přece ve dvacátém prvním století a chceme najít toho nejlepšího jezdce. Nadaných jezdkyň existuje stejně tolik jako nadaných jezdců. Možná i víc. A chci se zaměřit i na teenagery – takovou mládež, jaká pomáhala budovat tuhle zemi. Teenagerů, kteří nemají žádný cíl, je dneska ažaž. Pořád jenom posílají SMSky a surfují po netu. K přírodě se dostanou tak maximálně na spořiči obrazovky. Potřebují skutečnou výzvu. V našem závodě bude mít šanci zazářit kdokoliv starší šestnácti let.“

Jeho pobledlý obličej jen zářil. „Ale jak ho nazveme? Skvělý závod potřebuje skvělé jméno.“

„Dálkový dostih Green Power?“ navrhl Turnbull, který to se slovy nikdy moc neuměl.

Jonas se zadíval na miniaturní americkou vlajku, jež vyčuhovala z hrníčku na stole. Té vlajce se přece přezdívá „Dávná sláva“. „Wayne, proč lidi závodí?“

„Pro peníze,“ vyhrkl Wayne.

Jonas se zamračil. „Ale ne. Koně, lidi, a dokonce i psi husky přece závodí kvůli slávě. Chtějí proběhnout cílovou rovinku s pocitem, že do toho dali všechno a jsou ti nejlepší z nejlepších.“

„Sláva! To zní dobře, nemyslíte?“

Jonas se znovu zasnul. „O pohár dávné slávy!“

1

Dovecotské jezdecké centrum, hrabství Surrey, Anglie

Jednoho větrného zářijového odpoledne, kdy se všechno ve světle slunečních paprsků třpytilo jako čerstvě ražená mince, cválala mladá jezdyně na svém koni směrem k překážce. Alexandra Blakewoodová toho dne cvičila už osmého koně v řadě, ale nebyly na ní patrné sebemenší známky únavy. Zlehka balancovala v sedle. Tmavě hnědý plnokrevník pod jejím vedením ladně přeskočil oxera a dopadl ještě o řádný kus dál za dvojitou překážkou, načez se jako vítr rozběhli vstříc dalšímu skoku.

V téhle části parkuru nad koněm všichni ztráceli kontrolu, s výjimkou Clare, majitelky jezdeckého centra a hlavní instruktorky. Alex však několikrát po sobě použila poloviční zádrž, aby kůň před dalším oxerem dostatečně zpomalil, a stejný postup zopakovala i u dalších dvou skoků, aby trochu zbrzdila tu jeho horkou hlavu. Celý okruh dokončili jen s jednou shozenou bariérou. Alex navedla koně do kroku, poplácávala ho, chválila a usmívala se

u toho od ucha k uchu, jako by snad zrovna vyhrála prestižní dostih.

Jezdí jako anděl, pomyslela si Clare smutně. Moc dobře věděla, že ve všem ostatním má Alex do andílka hodně daleko. V jezdeckém centru platila za vzornou žačku, doslova hltala (až zoufale, jak občas Clare připadalo) všechno nové. Clare neznala nikoho, kdo by v patnácti letech prokazoval aspoň vzdáleně takový talent a byl koním tak oddaný, že by jich klidně každou sobotu dobrovolně drezíroval sedm až osm, což Alex dělala, ať už pršelo nebo svítilo sluníčko. A nebála se ani práce s problémovými koňmi. Právě naopak, měla s nimi lepší vztah než s těmi ostatními.

Ale taky měla tendenci jezdit dost lehkovážně a příliš riskovat. Když jí za to někdo vynadal, začala se chovat vzdorovitě, i když si vždycky dávala pozor, aby nepřekročila meze slušnosti. Věděla, že Clare nestrpí drzost a sprostá slova. Clare už si vyslechla dost úsečných rozhovorů mezi Alex a její matkou, a tak věděla, že doma se Alex rozhodně tak zdrženlivě nechová. Právě naopak. Clare měla pocit, že v domácnosti Pritchardových a Blakewoodových se začínají stahovat mračna a že až bouřka propukne, bude mít ničivou sílu hurikánu.

„Nechápu, proč si na něj paní Priestlyová pořád stěžuje,“ prohlásila Alex, když dojela k bráně. „Skáče prostě božsky. Možná by se jí líp jezdilo na nějakém starším kobovi. Já osobně mám ráda, když v sobě má kůň trochu života.“

Clare se zamračila, aby skryla své pobavení. „Jenže on je nebezpečný sám sobě a ohrožuje i jezdce. A navíc se nikdy nenaučí líp skákat přes překážky, když s ním nebu-

deš častěji cvičit chůzi do strany. Vždyť má slabé ty nejdůležitější svaly. A co se týče tvého posedu při tom posledním skoku...”

„No jo, ale...”

Dál už se Alex nedostala. Na parkoviště se přihnal zlatavý jaguár a se smykem zastavil na šterku. Z auta se vyřítíl Alexin nevlastní otec, Alexina matka ho následovala v těsném závěsu.

„Asi tě hledají,” spustila Clare, ale to už mluvila sama pro sebe. Alex uháněla pryč a nebezpečně rychle se blížila k prvnímu skoku.

Hurikán, kterého se Clare obávala, se právě přihnal.

„Tak mi řekni, Alex, co ti vlastně chybí?” vyslychal Alex otčím. „Vážně bych to chtěl vědět. Jen za tenhle rok jsme ti koupili dva iPhony, protože ten první jsi utopila ve vaně, a to ani nemluvím o novém počítači a skříní narvané oblečením a jezdeckou výstrojí. A byli jsme na dovolené v Devonu a Toskánsku a zaplatili za tebe tak vysoké školné, až by z toho člověk brečel.”

Alex seděla v křesle s nohama skrčenýma před sebou, ačkoliv jí rodiče neustále opakovali, aby je nedávala nahoru. Zabořila tvář do kolen a potlačila zívnutí. Karamelově hnědé, dlouhé a nepoddajné vlasy měla ještě vlhké, jak se předtím zpotila v jezdecké helmě. Hádky s rodiči probíhaly vždycky stejně. Máma a nevlastní táta byli sice očividně vytočení doběla, ale zpočátku se snažili chovat rozumně. Chtěli vědět, proč udělala, co udělala, ať už to bylo cokoliv.

V minulé škole měla Alex až neuvěřitelně tolerantní učitele. Chodila pravidelně za školu a kreslila na písemky koně, ale bez větších důsledků. Teda aspoň ve škole. S rodiči už to bylo horší. Alex byla ochotná připustit, že kreslit si po písemkách výjevy z dostihů asi nebude ta pravá cesta, jak uspět na akademické půdě, ale myslela si, že jí máma to záškoláctví odpustí a ocení, že Alex nekouří, netahá se s klukama nebo ještě něco horšího. Prostě si vždycky zaleze do komory s knížkou. Místo toho začala máma po domě trusit letáky o tom, jak katastrofální následky může mít závislost na drogách.

Ve škole, kam Alex chodila teď, ale učitelé neměli absolutně žádný smysl pro humor. Ředitel se z jejího posledního kousku mohl zbláznit. Alex měla za to, že se jí mimořádně povedl. Když nastoupil nový tělocvikář, usoudila, že když se nikdy nedostaví do hodiny, nikdo ji nebude postrádat. A protože se už stejně ulejšala i z hudebky a dramaťáku, mohla aspoň strávit skoro každý den minimálně o hodinu víc na nedalekém poli se dvěma koňmi. Zaslechla, jak Clare někomu vykládá, že ty koně patří nějakému páru bankovních úředníků, kteří pracují od nevidím do nevidím a s koňmi prakticky netrénují.

Ze začátku jen seděla někde pod stromem nebo ve stáji, pokud přšelo, a četla si, ale v průběhu pololetí začala experimentovat s různými technikami zaříkávačů koní a s ježděním bez sedla. Všechno šlo jako po másle až do minulého pátku, kdy se nečekaně objevila majitelka koní. Alex jí sice na poslední chvíli utekla, ale prozradila ji školní uniforma. Škole nedalo moc práce najít viníka. A proto se teď doma hádali.

„Vím, že mě máte rádi,“ prohlásila Alex unaveně. „A vím, že mám všechno, co bych si jen mohla přát, teda kromě toho, co bych chtěla ze všeho nejvíc – koně. A samozřejmě jste ti nejužasnější rodiče na světě, blablbla.“

„Nebud' drzá,“ zarazil ji otčím. „Proč se mě snažíš naštvat a mámě ublížit?“

Jako vždycky měla Alex pocit, že sleduje samu sebe z velké vzdálenosti, jako by se dívala do kulatého akvária. Viděla hubenou holku v černých tříčtvrťácích a vytahaném šedivém svetru s věčkovým výstřihem, jak si v sebeobraně tiskne kolena k tělu a sedí v místnosti jako vystřižené z časopisu o bydlení v rustikálním stylu, přecpané bílým nábytkem, kyticemi v obrovských vázách a umělecky naranžovanými koberečky a obrazy. Bylo tam tak čisto, že si uklízečka, která k nim chodila jednou týdně, musela celé ty čtyři hodiny vycucávat práci z prstu.

Alexina máma Natalie a Jeremy, poslední dva roky Alexin nevlastní táta, seděli na pohovce celí ztuhlí vztekem. Jeremy byl pojišťovák, údajně velké zvíře, a zrovna měl na sobě svoje neformální víkendové oblečení – nažehlené džíny, tričko s proužkem a naleštěné černé boty.

„Omlouvám se,“ řekla Alex. „Co chcete ještě slyšet? Už jsem se omluvila snad milionkrát. Jak jsem asi mohla vědět, že si ta ženská zvrtné kotník, když se mě bude snažit chytit? Je mi líto, že se zranila, ale to jsem přece nemohla tušit.“

„To jsi sice nemohla, ale hlavně jsi vůbec neměla lézt na její pozemek a jezdit na jejích koních,“ opáčil Jeremy. „Měla ses soustředit na školu jako všichni ostatní. Kdybych se neznal s jejím manželem z golfového klubu, máme na krku žalobu.“

Máma na ni upírala pohled plný zoufalství. „Proč to děláš, zlatíčko?“

Alex z okna pozorovala dokonale upravenou zahradu, jejíž každičká píď musela hezky poslouchat. Proč to vlastně dělala? Pravdou bylo, že sama nevěděla. Částečně proto, aby skryla, jak je plachá a nejistá sama sebou. Nikdy neměla pocit, že by zapadala mezi ostatní, a po rozvodu se to ještě zhoršilo.

Když chodila za školu, aby mohla být s koňmi, měla z toho sice většinou průšvih, ale aspoň se chvíli necítila tak osamělá, a to bylo mnohem důležitější. Aspoň chvíli si mohla užívat ten pocit, který v ní dokážou vyvolat jen koně. Cítila uvnitř takové teplo. Měla pocit, že ji někdo skutečně potřebuje. Že za něco stojí.

A taky byla chvílku míň našťvaná, což bylo fajn, protože ten plamen, co ji pomaličku stravoval a jehož první žhavé uhlíky pocítila, když táta před čtyřmi lety odešel, v ní teď běsnil jako lesní požár. A to, že máma jeden den brečela a zuřila a druhý den plánovala svatbu s Jeremym, Alex taky zrovna nepomáhalo.

Postupně se uzavřela do sebe. Učitelé ji vykreslovali jako velice chytrou, ale introvertní dívku, která by se měla víc snažit. Rodiče si dělali starosti, že je tak odtažitá. Chladná. Neprojevuje vůbec žádný zájem o věci, které by ji měly zajímat, třeba o zkoušky. A naopak se příliš zajímá o věci, které vůbec nejsou důležité, třeba o koně.

Jako by na světě bylo něco důležitějšího než koně.

„Tak odpověz matce,“ přikázal jí Jeremy. „Proč to děláš? Vždyť už ti bude šestnáct! Je načase, abys dospěla. Proč musíš pořád takhle vyvádět?“

Alex pokrčila rameny. „Je to sranda.“

Jeremy vyskočil a černé vlasy se mu na hlavě zjezily. „No, to by mě zajímalo, jestli se pořád budeš smát, až ti zatrhneme hodiny ježdění. Od téhle chvíle máš zaracha, na tři měsíce. Ne, přestaň na mámu dělat psí oči, to ti nepomůže. Už jsme to spolu probrali. K jezdeckému centru se ani nepřiblížíš, dokud se nenaučíš chovat.“

Alex se rozklepala. „Prosím, to ne. Cokoli jinýho, jenom ne tohle. Budu vám tu se vším pomáhat a o víkendech se budu celý hodiny učit. Budu dřít tak, že mě nepoznáte, abych měla ze zkoušek samý jedničky. Já prostě potřebuju jezdit. Když nebudu moct jezdit, umřu.“

„Nebud' směšná, Alex,“ vybuchla máma. „A jinak to stejně nejde. Když sis šla do sedlovny pro batoh, mluvila jsem s Clare. Bohužel už tě tam nechtějí, po tom, co jsi teď předvedla, když jsi ujela na tom plnokrevníkovi paní Priestlyové a Clare kvůli tomu musela zrušit další hodinu. Nenechá si přece od tebe zmrzačit koně a zkazit dobré jméno centra, i když patříš mezi její nejlepší žáky.“

„A ještě něco,“ utnul Alex Jeremy, když se snažila něco namítnout. „Protože jsi nám opět předvedla, že ti nemůžeme věřit, příští týden s námi do Paříže nepojedeš. Ale taky tě tu nemíníme nechat samotnou. Takže zůstaneš u Riche a Barbary. Ono ti to neuškodí, když budeš moct sledovat, jak slušně se chovají Chloe a Tiffany, a zkusíš si z nich vzít příklad.“

Alex už v sobě ten křik nemohla dál dusit. Rich byl další velká ryba pojišťováckého rybníčku. Ta šedivá myš, co si vzal za ženu, a jejich dvě dcery nepřetržitě zářily, jako by je někdo vydrhnul drátěnou houbičkou a krmil je už od

narození jen bio mlékem a medem, a všichni dohromady patřili mezi ty nejnudnější lidi v celém vesmíru.

Alex se nepodařilo rodiče přesvědčit, aby si to s tou Paříží nebo hodinami ježdění rozmysleli. Vydupala po schodech do svého pokoje a tam víc než hodinu brečela. Bez výletu do Francie žít dokázala, ale koně byli celý její svět. Byli tím prvním, na co ráno myslela, a tím posledním, o čem přemýšlela před usnutím. Zakázat jí je bylo nevýslovně kruté.

Alex byla přesvědčená, že jí máma a Jeremy společnými silami zničili život. Sebrali jí to, co milovala ze všeho nejvíc, naprosto podkopali to nejlepší, co se jí kdy přihodilo.

Posadila se a osušila si oči rukávem. Zpod polštáře vytáhla počítač. Obrazovka s vrčením naskočila a ozářila celou postel namodralým světlem. Alex zapnula Facebook a pousmála se. Tohohle budou rodiče ještě litovat. Jo, sakra litovat!

2

Čtvrť Virginia Beeches, Virginia Water, hrabství Surrey, Anglie

Zvonek zazvonil už po sedmnácté a Alex začínala zaplavovat tak šílená panika, až se jí zdálo, že nemůže popadnout dech.

Chtěla se pomstít rodičům tím, že uspořádá večírek, zatímco budou v Paříži. Měli doma bar plný alkoholu, který hodlala smíchat s džusem, třešničkami a plechovkou broskví a udělat obrovskou místu punče. Koupila plastové kelímky a pár pytlíků brambůrků a sestavila si i seznam skladeb. Jakmile Rich s Barbarou a ty jejich dvě dcerušky, ze kterých bylo Alex na zvracení, usnuli, chtěla proklouznout zpátky domů, což koneckonců nebylo moc daleko, rozsvítit a přivítat své hosty. Pokud teda nějací dorazí.

Celý týden se bála, že večírek bude katastrofa. Měla jen pár přátel. Kdo si asi myslela, že přijde? Ve čtvrtek přijali její facebookovou pozvánku jen tři lidi. Kluk, co měl neustále vlasy plné lupů, a dvě holky z Alexiny bývalé školy, které si stěžít dokázala vybavit. Pár oblíbenějších

spolužáků ji sice překvapilo prohlášením, že se možná zastaví, když jim to vyjde, ale tak jako tak její pozvánku všichni víceméně ignorovali.

Alex to ale rozhodilo mnohem míň, než čekala. Už totiž začínala mít nahnáno. Co když se jí ta party vymkne z rukou? Večer napsala na Facebook další oznámení, tentokrát že se večírek kvůli nečekaným událostem odkládá. „Odkládá se“ znělo líp než „ruší se“. Aspoň si mohla zachovat tvář.

Vztek na Jeremyho a mámu za to, že jí zakázali jezdit a zničili její vztah s Clare a jezdeckým centrem, ji ale ani trochu nepřešel. Naopak začínalo hrozit, že vzteky vybuchne. Ale její realistické já si uvědomilo, že je mnohem snáz přesvědčit, aby si to rozmysleli, když se teď nějaký čas bude chovat jako andílek, než když bude takhle řídit.

V sobotu ráno odletěli máma s Jeremym do Paříže, aniž by se dvakrát ohlíželi. Alex musela přetrpět celodenní muka s Richem, Barbarou a jejich dcerami. Za neviňoučkými, sladoučkými tvářičkami Chloe a Tiffany se skrývaly pořádné dvě mrchy. Celý den do ní potutelně šily a předstíraly, že se k ní chovají nebesky mile. Málem se rozbřečela radostí, když se celá rodinka přesně v deset hodin rozprchla do postelí.

Alex nemohla usnout. Přihlásila se na Facebook a nevěřícně zírала na telefon. Myslela si, že pozvánku na večírek smazala, ale najednou ji přijalo dvaosmdesát lidí! Už tohle ji samo o sobě dost vyděsilo, protože se navíc zdálo, že to druhé upozornění, že se party odkládá, prostě zmizelo. A počet lidí, kteří si navzájem slibovali, že se v jedenáct sejdou před jejím domem, byl ještě děsivější. „Bude

to BOMBA!!!“ komentoval událost nějaký kluk, o kterém Alex v životě neslyšela.

Strachy se jí stáhl žaludek. Vystřelila z postele, natáhla na sebe džíný a mikinu, popadla klíče od domu a po špičkách seběhla ze schodů. Tlustý retrívr, rodinný mazlíček, byl naštěstí tak přežraný různými laskominami, že se sotva pohnul, když Alex vycházela z domu.

Představa, že na ni před domem budou čekat hordy partychtivých teenagerů, ji děsila k smrti. Ulevilo se jí, když zjistila, že je v domě pořád tma. Po trávnicku se plazily ničím nerušené stíny. Snažila se vylovit klíče z kapsy, když vtom zastavilo před domem auto. Na chodník se vykutálela na první pohled opilá žena.

„Tohle teda nevypadá, že by tu byl nějakej večírek. To jsme tu tak brzo nebo co?“ Aniž by čekala na odpověď, zajechla na muže v autě: „Dominiku, zkontroluj tu adresu. Tady chcípнул pes.“

„Žádný večírek nebude.“ Strach dodal Alex odvahy. „Je zrušený. A teď odtud vypadněte, než zavolám policii. Jste na cizím pozemku.“

„Klídek,“ řekla ženská a natáhla ruce, jako by se chtěla bránit před nárazem větru. „Uklidni se, jo? Vždyť už jdu, ale ty se fakt musíš hodit do pohody.“

Motor zařval a auto vyrazilo pryč.

Alex byla tak vynervovaná, že jí trvalo odemknout dveře celou minutu. Vpadla dovnitř a zůstala chvíli stát s hlavou v dlaních. Zvát lidi na večírek přes Facebook byla neuskutečná chyba, ale snad se jí to nakonec povedlo ustát. Takovou botu už nikdy, nikdy neudělá! Vždyť se mohlo stát cokoliv. Lidi to tu mohli celé zničit.

Rozklepaně přešla do kuchyně a zapnula konvici. Už bylo deset minut po jedenácté. Udělá si kafe, odežene další případné návštěvníky, kteří si nevšimli jejího oznámení, že se party odkládá, a vrátí se k Richovi a Barbaře. Cokoliv, jen když se tu nebude muset o samotě zaobírat svými myšlenkami.

Zrovna vyndávala mléko z ledničky, když se ozval zvonek. Alex ho zkoušela ignorovat, ale ať už to byl kdokoli, doslova si na něj lehнул, takže nakonec chtě nechtě musela otevřít, než vzbudí sousedy. K jejímu překvapení stály za dveřmi ty dvě spolužačky, které původně tvrdily, že nejspíš nebudou moct přijít.

„Tak kde je ten večírek?“ chtěla vědět Gemma a rozhlížela se po obývacím pokoji, jako by snad očekávala, že zpoza pohovky vyskočí ostatní a zařvou: „Překvapení!“

„No, já jsem to... já ho zrušila.“

Gemma na ni vytřeštila oči. „Zrušila? Víš vůbec, co všechno jsem musela doma nalhat, abych sem mohla přijít? Máš tušení, jak to bylo složitý? Umíš si představit, v jakým budu průšvihu, jestli na to naši přijdou?“

Isabella vycítila, že je Alex na rozpacích. „Ale no tak, Gems, nevyšiluj. Noc je ještě mladá. Tak si prostě uděláme vlastní večírek, ne?“

Než stihla Alex něco namítnout, Isabella už ji táhla do kuchyně. „Máš tu Jägermeistera a Red Bull? Jägerbombu prostě zbožňuju! Nebo Sex on the Beach. Nekecej, žes o nich nikdy neslyšela. Jestli tu do nich všechno máš, ukážu ti, jak se dělají. Je to prostě mňamozní.“

Alex ještě nikdy nepila alkohol a rozhodně s tím teď nemínila začínat, ale chtěla na ně udělat dojem, takže otevřela

skříňku, kde rodiče schovávali všechna možná vína a tvrdý alkohol. Za Isabellina vydatného povzbuzování vylila do mísy láhev vodky, půl litru broskvového šnapsu a pár krabic pomerančového a brusinkového džusu. Gemma zatím objevila hudební přehrávač a Alexin playlist a pustila ho tak nahlas, že Alex musela křičet, aby jí vůbec někdo rozuměl.

Zrovna krájela třešničky, aby je přidala do koktejlu, když zazvonil někdo další. Než stihla Isabellu zastavit, už byly otevřené dveře. Do kuchyně vešla skupina čtyř holek a kluků, všichni neskutečně hezcí. Alex je sice neznala, ale nedokázala sebrat odvahu a požádat je, aby odešli, zvláště když Gemma vypadala z toho setkání tak unešeně.

Ve snaze skrýt svoji nespěšnost co nejležeřněji prohodila: „Čau, jak to jde? Dáte si Sex on the Beach?“ Podala jim naplněné plastové kelímky a pár talířků s brambůrky. Nově příchozí se naštěstí chovali slušně a přátelsky. Za chvíli už se cítila uvolněněji. Přišlo jí to všechno děsně sofistikované, když se tak hezky starala o šest hostů a všichni se smáli a bavili se.

Pak se znovu ozval zvonek.

To bylo už před dvěma hodinami. Teď Alex otevírala dveře už snad posté a po zádech jí stékaly potůčky potu. Svůj domov už vůbec nepoznávala. Byl narvaný lidmi, které vůbec neznala. Někdo vylil červené víno na máminu milovanou bílou pohovku, koberec byl pokrytý čokoládou, rozdupanými brambůrky a rozbitými skleničkami. Někdo roztrhl polštář a všude lítalo peří. Z poschodí k ní doléhal jakot a bouchání. Jako by tam někdo přesouval nábytek.

Za dveřmi stáli čtyři kluci s kapucemi na hlavách a lesklýma očima. Alex se jim pokusila zabouchnout dveře před

nosem, ale ten nejvyšší kluk mezi ně strčil nohu. Protáhli se kolem Alex, jako by snad ani neexistovala.

„Dovnitř nemůžete!“ křičela Alex. „Party skončila. Tak odejděte, prosím.“

„A to říká kdo?“ zavrčel jeden z nich. „Když se nechceš bavit, holčičko, běž se schovat mámě pod sukni.“

Už se chystala za nimi rozběhnout, ale vtom si něčeho všimla. Něčeho tak děsivého, že si její mozek odmítal připustit, že se to vážně děje. Pouliční lampy osvětlovaly zástupy teenagerů, které se jako zombie sbíhaly k jejímu domu. Všude stála auta, pár jich dokonce parkovalo na trávníku. Dvě dívky se hádaly se sousedem v županu. Alex stála na zápraží s otevřenou pusou. Kolem ní se prosmýkla skupinka asi šesti až osmi lidí a v taškách jim cinkaly lahve.

Chtělo se jí zařvat, aby okamžitě vypadli z jejího domu, ale slova se jí v krku zadrhla. Ta hrůzostrašná podívaná ji naprosto ochromila, neměla jediný nápad, jak tu invazi zastavit. Máma a Jeremy se mají vrátit až v neděli večer. Mohla by doběhnout k Richovi a Barbaře pro pomoc, ale to by musela odejít z domu a nechat ho v ruce těch vandalů a všechno by se za tu chvíli mohlo ještě zhoršit. Měla jedinou možnost: zavolat policii a čelit následkům.

Ještě to ani pořádně nedomyslela a už noční vzduch prořízl jakot sirén. Vzápětí začalo kolem domu kroužit pátrací světlo a seshora se ozvalo hlasité vrčení policejní helikoptéry.

Alex se podlomila kolena. S hlavou v dlaních dosedla na schod. Život, jak ho doteď znala, právě skončil.

3

Alex čekala, že na ni budou rvát a hádat se s ní a že dostane doživotní domácí vězení. Rozhodně však neočekávala pravý opak. Když se rodiče vrátili do trosek svého bývalého domova, sotva s ní promluvili. Mlčky poslouchali její slzavá vysvětlování. V jednu chvíli se jí otčím se strašidelným klidem zeptal: „Chápeš, co se tu stalo, Alex? Co jsi provedla? Co nás to bude stát? Kolik nám toho ukradli a zničili? A to nemluvím jenom o penězích. Zmizelo i pár věcí, které měly citovou hodnotu, například snubní prsten tvojí babičky, a to ničím nenahradíš.“

Alex se rozvzlykala. „Omlouvám se, Jeremy. Mami, omlouvám se, je mi to fakt hrozně líto. Jestli mi odpustíte, už nikdy nic takového neudělám. Musíte mi věřit, nechtěla jsem, aby se cokoliv z toho stalo. Snažila jsem se to zastavit. Tu pozvánku na Facebooku jsem zrušila, ale už ji vidělo hrozně moc lidí a dál ji sdíleli se všemi svými kamarády.“

Máma se tvářila naprosto nezúčastněně. Poslouchala Alex jen na půl ucha. To Alex děsilo víc než všechny myslitelné výčitky dohromady. „Jasně, zlatíčko, však já vím. Samozřejmě že jsi nechtěla. Jako vždycky. Pokaždé je to

chyba někoho jiného. Ale to je v pořádku. Svým způsobem jsi mi tím dost ulehčila rozhodování.“

„Jaké rozhodování?“

„Nic, co by tě muselo zajímat,“ odpověděl Jeremy.

„Jak to myslíš, mami? Jaké rozhodování?“

Matka si promnula spánky. „Můžeme to nechat na jin-
dy, Alexandro? Bolí mě hlava.“

Alex toho večera vůbec nemohla usnout, a nejen proto, že se jí s každým nádechem plíce plnily odérem vyčpělých zvratků, pozůstatkem z večírku. Zdálo se, že se pach zažral do vláken koberce a nešlo se ho zbavit ani neustálým drhnutím, ani oblaky osvěžovače vzduchu. Pořád musela myslet na to, co máma říkala o rozhodování. Co tím sakra myslela? Hodlali ji snad poslat k psychiatrovi? Nebo jí prostě zakážou koně na doživotí?

Alex si dala polštář přes hlavu. Ať už mají v plánu cokoli, rozhodně to nebude nic příjemného. Musí udělat všechno proto, aby je od toho odradila. Zítra začne znovu. S čistým štítem. Už žádné chození za školu. Hezky si klekne a vydrhne barák od sklepa po půdu, když bude muset. Vrhne se do učení a bude nejlepší ze třídy. Udělá cokoli, jen aby zase mohla jezdit.

Spánek se přes ni přelil jako mořská vlna. Spala tak tvrdě, že se každíčká buňka v jejím těle bránila probuzení. Až když s ní pořádně zatřásli a rozsvítili v pokoji, otevřela oči a zamrkala. Viděla rozmazaně a zmateně se snažila pochopit, na co se to dívá. Nad sebou viděla obličej Jeremyho a dvou cizích lidí. Zaječela a posadila se.

Do pokoje vešla máma. Stejně jako Jeremy i ona byla normálně oblečená, přestože podle budíku bylo teprve 3:32.

„Ničeho se neboj, Alex,“ snažila se ji uklidnit. „Tihle lidé ti přišli pomoci.“

„Pomoci mi?“ Alex se z té noční můry zoufale snažila probudit. Muž a žena na sobě měli stejná bílá trička, denimové košile a bavlněné kalhoty. Oba se usmívali. Muž měl ruce v kapsách, jako by to byla naprosto běžná věc, že se uprostřed noci zjeví v ložnici cizí holky a vypadá jak pupkatej model z reklamy nějakýho internetovýho obchodu s oblečením.

„Tihle úžasní lidé jsou z tábora Nový začátek ve Spojených státech,“ ozval se Jeremy. Mluvil klidně, jako by jí vysvětloval nové podmínky nějakého pojištění. „Tohle je Sue-Ellen a ten vysoký chlap je Ken. Nový začátek je úžasný, Alex.“

„To teda jooo,“ přitakala Sue-Ellen. Měla tak silný americký přízvuk, že to znělo, jako by každé z těch slov mělo tři slabiky. „Počkej, až ho uvidíš. Je v Coloradu, poblíž národního parku ve Skalistých horách. A je faaakt nádherný. Pět set akrů divočiny. Máme tam pumy a medvědy. Napadlo tě někdy, že uvidíš grizzlyho přímo v divočině, Alexandro?“

„Mám pocit, že jsem asi slítla po hlavě do králičí nory,“ odpověděla Alex. „Může mě někdo vzbudit, prosím? Co dělají ti dva šílenci v mém pokoji?“

Ken ztuhl, ale jeho úsměv se nezměnil. „To bude první, co tě v Novém začátku naučíme. Žádné nadávky. Strike Cartwright, náš správce, nic takového nestrpí.“

Alex se začínalo ze strachu dělat mdlo. Dokolečka si opakovala, že se jí to jenom zdá. Až se vzbudí, zase bude všechno v pořádku. Vyskočila z postele. Všichni čtyři dospělí ucouvli, jako by snad měla eholu.

Alex se zmateně zarazila. „Tak něco řekni, mami! Co se to děje? Děsíš mě.“

Ve světle lampičky vypadala máma pobledle a nervózně. „Zlatíčko, chápu, že jsi trochu v šoku, ale Nový začátek je vážně výjimečný. Je na jednom z nejúžasnějších míst v Americe. Bude se ti tam líbit, tím jsem si jistá. A mají mimořádnou míru úspěšnosti s problémovými teenagery. Je neskutečné, jak se jim daří děti napravovat.“

Alex byla najednou strašná zima. „Ježíšikriste, takže o to tu jde? Vy mě chcete poslat do nějakýho příšernýho pastáku?! Jako jsme tenkrát viděli v tom dokumentu?“

„Nový začátek není žádný pasták,“ vložil se do toho Jeremy. „Je to nápravná internátní škola. A to je rozdíl.“

„To teda jooo,“ přitakala Sue-Ellen. „Nabízíme teenagerům příležitost spojit se se svým vyšším já prostřednictvím poradenství, fyzické práce a blízkého kontaktu s úžasnou přírodou.“

„To přece nemyslíte vážně? Mami, že to nemyslí vážně?“ Máma se jejímu pohledu vyhýbala, ale Alex na ni zírala tak dlouho, dokud se jí nepodívala do očí. „Na jak dlouho mě tam hodláte poslat?“

Jeremy se podíval na hodinky. „Alex, než se naděješ, budeš zase doma. Prostě to ber jako příležitost podívat se do ciziny. Ale teď už sebou bohužel musíme hodit, brzy ráno ti z Heathrow letí letadlo. Máš čtvrt hodiny, aby sis zabalila, a pak musíte jet. Ken a Sue-Ellen pojedou s tebou. Je mi líto, že to muselo dojít až sem, Alex, ale Nový začátek vážně dokáže zázraky. Jednou nám poděkuješ.“

„Fakt si myslíš, že vám jednou poděkuju za to, že mi ve tři ráno vtrhnou do pokoje tady Lister a Rimmer“

a odtáhnou mě přes celej Atlantik do nějakýho vězení pro mladistvý?“

„Ale zlatíčko, tak to přece není,“ ozvala se máma. „Představuješ si to úplně špatně. Budeš lézt po horách a sjíždět řeku na kajaku. Taky dělají výlety do hor na koních. Klidně se zúčastni, to mi vadit nebude, když ti zavedou pevný řád, kde budou disciplína a dobré chování na prvním místě.“

Alex viděla samu sebe na mustangovi, jak uhání divočinou, ale pak si uvědomila, že kdyby ji rodiče posílali na nějaký prázdninový tábor, asi by nejela uprostřed noci v doprovodu dvou goril.

Ken si poklepal na hodinky. „Hele, musíme sebou hodit. Letadlo na nás nepočká.“

Sue-Ellen se rozhlédla po pokoji. „Kam že jste schovala ten kufr, paní Pritchardová?“

Alex vyrazila ke dveřím, ale Ken jí svou obří tlapou zablokoval cestu a nemínil uhnout.

„NIKAM NEJEDU! K TOMU MĚ NEPŘINUTÍTE!“ ječela Alex na rodiče.

„To je úplně normální,“ prohlásila Sue-Ellen. „Takhle reagují snad všichni. Až se Alexandra vrátí domů, bude z ní úplně jiná holka. Se zdravým duchem i tělem.“

Alex skočila mámě kolem krku. „Maminko, prosím, tohle mi nedělej. Víím, že jsem to podělala, a je mi to fakt líto. A budu se ti to snažit vynahradit po celý zbytek svého života, fakt. Budu ti tu se vším pomáhat a budu se jenom učit, učit a učit. Budeš na mě pyšná!“

Mámě se zalily oči slzami. Bezradně se podívala na Jeremyho. „Vážně jsme se rozhodli správně, miláčku? Možná bychom jí měli dát druhou šanci.“

„Druhou šanci? To spíš padesátou. Ne, Naty, Alexandra prostě potřebuje trochu vycepat. Uvidíš, že až se vrátí, bude z ní zase naše holčička.“

Alex tčkala pohledem z jednoho na druhého. Mluvili o ní, jako by byla kus nábytku, který chtějí přesunout do jiného pokoje. Odstoupila od mámy a ještě jednou se pokusila dostat ke dveřím, znovu neúspěšně. S Kenem prostě nepohnula.

Cítla se sice otupěle, ale mozek jí najednou běžel na plné obrátky. Musel, jestli to měla přežit. Otočila se na mámu: „Pojedu, jestli si s sebou můžu vzít Pluta.“

„V Novém začátku nejsou domácí zvířata povolena. Správce Warden je nestrpí.“

Natalie Pritchardová vytáhla zpod peřiny malého medvídky. „Tohle je Pluto. Alex ho má od malička. Nikam bez něj nejezdí, ani na prázdniny ne.“

„V Novém začátku se snažíme takových dětinských věcí zbavovat,“ přisadila si Sue-Ellen.

K Alexině překvapení se na mámině tváři objevilo odhodlání. „Tak ať, ale tenhle medvídek rozhodně není dětinský. Je to rodinné dědictví, Alex ho dostala od mojí babičky.“

„Proboha, měly by vás přece zajímat mnohem důležitější věci než nějaký zatracený medvěd,“ ozval se Jeremy, který už ztrácel trpělivost. „Chápu, že odborníci jste tu vy dva, Sue-Ellen, ale jestli díky tomu plyšákovy bude Alex líp spolupracovat a vy tři stihnete letadlo, ať si ho pro mě za mě přibalí.“

Sue-Ellen nasadila co nejvlídnější výraz. „Jak chcete, pane. Jen jsme už mockrát zažili, že si problémoví

teenageři často schovávají do plyšáků drogy a další zakázané látky.“

„S tím Alex problém nemá,“ vyštěkla Natalie. „Ale klidně si toho medvídka prohledejte, jestli se potřebujete ujistit. Mohla bych konečně přinést ten kufr?“

4

Rychlé občerstvení Mega Burger Cafe, Chattanooga, Tennessee, USA

„Tak co to bude dneska – Sloní burger nebo Gorilí burger?“ zeptal se Will Greyton a vytasil na upoceného tlustého chlápka opřeného o pult svůj nejlepší profesionální úsměv.

„Kterej je větší?“

„Myslíte ve skutečnosti, nebo tady u nás?“

„Seš nějakej drzej, ne? Tady v tý restauraci, to je snad jasný. Tak kterej z nich je největší?“

„Všechny naše burgery jsou obří. Ale ve Sloním burgeru jsou čtyři plátky masa a slanina navíc, a v Gorilím jenom tři plátky.“

„Super, tak to si dám.“

„Ten Gorilí?“

„Ne, ten Sloní. Děláš ze mě debila? Mám si nechat zavolat vedoucího?“

„Ne, pane, to ne. Já tuhle práci potřebuju. Dáte si k tomu i obří porci hranolků? Je k nim mléčnej koktejl za polovic.“

„Jo. Dám si hranolky a k tomu Plameňáka. Je jahodovej, že jo? Když jsou plameňáci růžoví, že jo. A je taky obří?“

„Může být, když si dáte Extra Plameňáka, ale ten stojí o padesát centů víc.“

„Pěkná zlodějina! Co v něm je, rozmačkaný jahody? Když to takhle půjde dál, za chvíli si budu muset vzít druhou hypotéku, abych si mohl koupit večeři. No dobře, tak mi teda dejte dva ty Extra Plameňáky. A manželka si dá rybu s hranolkama. Která je větší, Zabijácká velryba nebo Modrá velryba?“

Sedmnáctiletý Will měl po celém dni rozhovorů o burgerech se zvířecími jmény často pocit, že se mu mozek pomaličku rozměňuje na kaši. A to míval na střední škole samé jedničky. S každou hodinou čím dál víc klesal na duchu.

Ještě před rokem to vypadalo, že se mu jeho sen studovat veterinární medicínu na Tennesseeeské univerzitě v Knoxville může splnit, že je to dokonce jeho osud. V šestnácti letech mu život připadal krásný a jednoduchý. Občas si připadal až provinile, jak mu všechno vychází, aniž by se musel moc snažit. Ve třech letech mu sice zhoubný nádor vzal maminku, ale jinak vedl naprosto kouzelný život. Byl studijní i sportovní typ, takže školou proplouval bez problémů a vyhrával jeden pohár za druhým.

Všichni na něj tlačili, ať si vybere, jestli bude dál studovat, nebo se soustředí na dráhu sportovce, kde měl velkou šanci uspět, ale pro Willa to byla vždycky jasná volba. Pokud chtěl jít na veterinu, musel mít co nejlepší známky, takže se soustředil hlavně na školu, což jeho trenéra zrovna netěšilo.

Stejně ho sportovní kroužky moc nezajímaly. Jediný sport, ve kterém se aspoň trochu snažil, bylo ježdění na koni, ani ne tak proto, že by ho vážně tolik bavilo, ale protože koně prostě miloval. Hlavně svoji šedivou kobylu, kterou dostal k patnáctým narozeninám od prarodičů. Byla napůl arabský plnokrevník, ale děda ji koupil za směšných 100 dolarů, protože se vůbec neměla narodit. Do výběhu arabských klisen z jednoho šampionského chovu se totiž nějak dostal i kuň nízkého původu a výsledkem byla Shiraz. Vychrtlé a zdeformované hříbě, které se narodilo šampionce, jejího majitele tak vyděsilo, že se ho při první příležitosti zbavili.

Nejdřív si ji za 150 dolarů koupil místní farmář, který si ji vycvičil, aby mu pomáhala nahánět dobytek. I o několik let později vypadala pořád stejně příšerně, ale prvních pár let jejího života se o ni honáci doslova prali, protože klidně pracovala i deset hodin, aniž by se zapotila.

Pak s ní ale začaly být problémy. Postupně kvůli ní všichni honáci skončili v nemocnici. Nikdy to nevypadalo jako naschvály, na první pohled to pořád byla ta pracovitá a vstřícná kobyla. To ale na výsledku nic neměnilo. Klopytla při výstupu do prudkého svahu a za minutu byla na světě zlomená klíční kost. Proběhla příliš blízko kolem stromu a rozdrtila honákovi nohu. Jednou projížděla kolem rokle, příliš prudce zahrnula a skoro shodila jezdce ze skály. Jeho pád zastavilo trnité křoví, ve kterém zrovna pospával chřestýš. Honák měl štěstí, že to vůbec přežil.

Farmáři bylo líto, že se musí rozloučit se svým nejlepším koněm, ale honáci byli přesvědčení, že je prokletá. Buď půjde ona, nebo oni. Prodal Shiraz za 300 dolarů

jedné společnosti, která pořádala pro turisty výlety do hor koňmo. Firma nevěděla, proč ji farmář prodává, takže ji přivítala s otevřenou náručí. Jen za první měsíc ale Shiraz poslala tři zákaznický do nemocnice. Nevypadalo to, že by za to mohla, ale byla jediným společným jmenovatelem všech nehod.

Majitel Rajských projížděk rozhodně nestál o to, aby z něj někdo vysoudil i poslední drobné. Aby se Shiraz co nejrychleji zbavil, prodal ji kamarádovi svého kamaráda, Willovu dědečkovi, za pouhých 100 dolarů. Nízkou cenu odůvodnil tím, že je prý podle hostů „ošklivá“ a „až moc vychytralá“.

Co si Will pamatoval, vždycky toužil po vlastním koni. Když děda vyvedl Shiraz ze stodoly a oznámil mu, že se jedná o dárek k jeho patnáctinám, málem se štěstím rozbrečel. Pro něj byla Shiraz tím nejkrásnějším koněm, jaký kdy spatřil světlo světa.

Ostatní se na ni podívali a viděli jen šlachovitěho chcí páčka s rozčuchanou hřívou, který měl do pořádné kobyly daleko a lákadly zrovna neoplýval. Ale Will viděl jen její odvážné, chytré oči, tenkou, tmavou kůži a dlouhé šikmé svaly, které naznačovaly, že má výdrž své arabské matky. Každý její krok byl ladný a účelný. Její dlouhé, rovné nohy a dokonalé spěnkové a záprstní kosti k tomu byly předurčeny. Ať už měla jakékoli chyby, lenost mezi ně rozhodně nepatřila. A byla i úžasný jedlík. U žrádla se nikdy ne nechala rozptýlit.

Shiraz nikdy nepotkala nikoho jako Willa. Od narození s ní jednali jako se strojem. Nesetkala se ani s troškou lásky nebo uznání. Nejdřív byla z toho kluka, který za ní

chodil, vždycky jí přinesl něco na zub a vyzařoval z něj klid a laskavost, celá nesvá. Byl sice vysoký, ale v sedle ho skoro vůbec necítila. A měl sametové ruce. Párkrát si ho ozkoušela, ale když zjistila, že ji za to netrestá a naopak s ní pak jedná s ještě větší trpělivostí, její oddanost a věrnost se den ode dne prohlubovaly.

Brzy se z nich stala nerozlučná dvojka. Každý pátek večer jezdil Will s tátou na farmu prarodičů do Apalačského pohoří. V sobotu si Will dal snídani, naložil na Shiraz ruk-sak s jídlem, spacákem a prastarým stanem a pak spolu celé dva báječné dny prozkoumávali hory. Prázdniny trávil Will bez výjimky u prarodičů. Naplnil si batoh zásobami a zmizel se Shiraz klidně i na několik dní. Jednou byli pryč celý týden.

Pak jeho prarodiče zemřeli, pouhý měsíc po sobě. Dědeček odešel první, ve spánku, a babička ho za necelé tři týdny následovala, údajně kvůli komplikacím po pádu, ale ve skutečnosti – jak tvrdil Willův táta – proto, že bez svého Henryho už nechtěla žít. Will se pokoušel představit si, že by někoho miloval tak moc, až by představa být jediného nádechu bez něj byla nesnesitelná, ale byl na to ještě moc mladý.

Spolužačky se o něj docela zajímaly, ale i těch pár holek, se kterými šel aspoň na rande, o něj ztratilo zájem, hned jak zjistilo, kolik času tráví učením. Už potkal spoustu hezkých holek, chytrých holek a taky holek, které byly chytré, hezké a navíc měly rády koně, ale ještě nepotkal žádnou, kvůli které by se zastavil čas. A jak tak vyškrabával omastek z fritézy u Mega Burgeru, pochyboval, že nějakou takovou vůbec kdy potká.

Smrt prarodičů byla jen prvním článkem z celého řetězce nešťastných událostí, který ho nakonec přivedl až sem. Potom totiž zkrachovalo železářství, kde Willův táta pracoval víc než třicet let. Lenu Greytonovi bylo pětapadesát a měl několik desetiletí zkušeností s prací na vedoucích pozicích, ale nemohl sehnat místo ani jako umývač oken.

Za pár měsíců jim začaly z úvěrové společnosti chodit obálky s pruhem a Len musel vybrakovat studijní fond, na který posílal peníze celé roky, aby se jeho syn mohl jednoho dne stát veterinářem. Will se snažil tátu přesvědčit, seč to šlo, že to vůbec nevádí, že má spoustu dalších možností, jak se dostat k práci se zvířaty, ale Lena to stejně zdrtilo. Měl pocit, že selhal. Jeho už tak nízká sebedůvěra, jakou doposud nepoznal, se dál a dál zhoršovala, hlavně poté, co musel Will odejít ze školy a vzít práci u Mega Burgeru, aby pomáhal s placením účtů. Len byl v depresi a naprosto zoufalý a odneslo to jeho zdraví.

Will měl odjakživa pocit, že to nejlepší na jeho životě je, že jeho táta je zároveň i jeho nejlepším kamarádem, a pozorovat toho kdysi tak hrdého muže, kterého zbožňoval, jak se mu ztrácí před očima, pro něj bylo naprostým utrpením. Modlil se, aby se stal zázrak. On nebo táta dostanou lepší práci a nějak, nějakým způsobem, se zase všechno spraví.

Will si v ušmudlané šatně v zadní části Mega Burgeru odpíchl konec směny a převlékl se z oranžovomodré uniformy do džínů, flanelové košile, kovbojských bot a hnědých kožených chapsů. Za deset minut dojel z centra k domu otcova dávného přítele.

Shiraz už hlídkovala u brány. Když ji Will uviděl, zaplavil ho ten dobře známý smíšený pocit lásky a viny. Viny, protože musel Shiraz přestěhovat z nádherné stoakrové farmy prarodičů, kde měla všeho dostatek, na čtvrtakovou pastvinu s mizernou trávou v jedné chátrající čtvrti na kraji města. Po pozemku prarodičů, který patřil rodině celé generace, skočila jakási společnost a těch ubohých pár dolarů, co za něj dostali, skončilo ve chřtánu banky a finančního úřadu. Will se snažil Shiraz přilepšovat tím nejlepším senem a krmením, jaké si mohl dovolit, ale s tím, v jakém prostředí bydlela a že byla sama, už nic dělat nemohl.

„Nejspíš se ti stejská po horách stejně jako mně, co, holka?“ zamumlal Will, když mu Shiraz zabořila hlavu do prsou a rozechvěle si odfrkla. „Neboj. Musíme zatnout zuby a ještě to chvíli vydržet, ale už brzy pro nás zařídím lepší život a zase spolu budeme jezdit na výlety, jenom ty a já.“

Nic nenasvědčovalo tomu, že by se tahle Willova představa nového života měla v nejbližší době zhmotnit, ale stejně tím utěšoval sám sebe, Shiraz i tátu skoro každý den, protože věřil, že když to bude dost často opakovat, nakonec se jim přece jen přihodí něco dobrého.

Ale teď měl mnohem důležitější povinnosti, například trénovat se Shiraz. Měl na výběr ze dvou možností. Mohli projet čtvrtí až k parku, kde bylo pět mil stezek a hory, nebo mohl vstát hodně brzy a vzít ji na místní sportovní hřiště na intervalový trénink. V parku byl hezčí výhled a hory, ale dostat se do něj dalo jen kolem spousty dvorků, kde se to jen hemžilo štěkajícími a zuřivě vrčícími

psy, kteří ne vždy byli přivázaní nebo zavření za plotem. A s jejich páníčky to nebylo o moc lepší. Jednou tam Willa málem prošpikoval šíp, když jakýsi místní mladík zkoušel vystřelit na nebohovou vránu ze svého nového luku.

Shiraz sice jen tak něco neotřásl, ale poslední dobou toho na ni bylo moc. Zatímco ji osedlával, snažil se Will rozhodnout, jestli má riskovat jízdou přes Carter Street, kterou střežili dva rhodští ridgebackové, nebo se radši už osmý den v řadě se znuděnou chudinkou Shiraz projíždět po sportovním hřišti. Pokoušel se být kreativní a neustále jí trénink nějak zpestřovat tím, že zkusmo střídal intervalový trénink s klasickými jezdeckými technikami, jež celé hodiny studoval z knih a online videí, ale zdravému a chytrému koni s tak velkou představivostí to prostě nemohlo stačit.

Vyšvihnul se Shiraz na hřbet a vyjel na hlavní cestu. Sklonil se, aby mohl otevřít bránu, a vtom uslyšel výkřik. Přes trávník se k němu hnal Tyler, tátův bývalý kolega.

„Ahoj, Wille. Jak se máš?“

„Skvěle, a ty?“ Will pobídnul kobyly ven z brány, jako by zrovna spěchal. Žil v neustálém strachu, že Tyler zdraží pronájem a on už si pastvinu nebude moct dovolit. Báł se i jen pomyslet na to, co by pak dělal.

„Jako všichni tady, Wille. Doba je zlá a všichni se musí ohánět, bez práce mají koláče jen boháči. A co táta, jak to zvládá?“

Will se snažil udržet Shiraz na místě, ale kobyly pořád tahala, tak zoufale toužila uniknout ze svého vězení na předměstí. „Táta se má dobře,“ zalhal. „Všechno je v pohodě.“

„A jak to jde v Mega Burgeru?“

Will se přinutil k úsměvu. „Je větší a větší.“

Tyler se zasmál. „Jsou vážně obří, ty vaše burgery. Ten Sloní by měli zakázat.“

Společenská konverzace skončila. Tyler začal kopat do trsu trávy. „No, vlastně jsem s tebou chtěl mluvit, Wille. Jak určitě víš, taky jsem přišel o práci, stejně jako tvůj táta, a snažím se trochu si přivydělat, jak to jen jde. Jeden můj kamarád zrovna rozjíždí obchod s pěstováním rajčat a tohle pole by na ty jeho skleníky bylo jako dělaný. A když mu ho dám zadarmo, dostanu část zisku.“

Will měl pocit, jako by právě dostal pěstí do břicha. Věděl, co se Tyler chystá říct. Zatahal za otěže a navedl Shiraz zpátky. Kobyla na protest vyhazovala kopyty, až podkovy klapaly o beton.

„Mrzí mě to, Wille. Víím, že tě tím stavím do hrozné situace.“

„Kolik mám času?“

Tyler se zatvářil provinile. „Týden.“

Když se měla prodávat farma po prarodičích, strávil Will celý měsíc hledáním cenově dostupného ustájení pro Shiraz. V jednu chvíli dokonce táta navrhl, že by ji mohli prodat zpátky do té výletní společnosti, odkud ji děda koupil. Will tátu zbožňoval a nepamatoval si, že by na něj kdy byl víc než maličko naštvaný, ale tehdy vybuchl.

„Tati, ty a Shiraz jste moji nejlepší přátelé,“ prohlásil, když se uklidnil. „Rozhodně se jí nezbavím, stejně jako bych se nikdy nezbavil tebe.“

K Willově úlevě se mu to táta vůbec nepokoušel rozmluvit. Právě naopak. Krátce nato odněkud vydoloval svůj

adresář a obvolal všechny své známé. Do večera měla Shiraz nový domov na Tylerově louce.

A teď měl Will necelých sedm dní na to, aby našel někoho dalšího, kdo by mu pronajal louku anebo stáj za těch pár dolarů, které mu každý měsíc po zaplacení účtů zbyly. Porce sice byly v Mega Burgeru sloní, ale platy rozhodně ne. Přesto se ještě naposledy pokusil myslet pozitivně, zatímco naváděl Shiraz ke sportovnímu hřišti.

„Jo, holka, nejlepší na tom je, že když už dopadneš na dno, jediná cesta pryč vede nahoru. Horší to už být nemůže.“

5

Will zrovna odbočoval na Hudson Street, když kolem něj projela houkající sanitka. Zježily se mu chloupky na šíji. Ale až když skutečně odbočil a spatřil před jejich domem hlouček rozmazaných siluet sousedů, došlo mu, že tentokrát se ta budoucí katastrofa netýká někoho jiného. Nebyl to žádný dojemný příběh z večerních zpráv nebo historka odposlechnutá u holiče. Stál přímo v centru dění. Týkala se jeho vlastního života.

Jízda do nemocnice by za normálních okolností trvala čtvrt hodiny, ale Will ji zvládnul za šest minut. Projel tři křižovatky na červenou a minimálně dvakrát překročil povolenou rychlost. Jeho dodávka s ojetými pneumatikami dostala cestou smyk na louži benzínu a Will taky málem skončil na nosítkách. Celou jízdu mu srdce hrozilo vyskočit z hrudníku.

Na pohotovosti to vypadalo jako ve válečné zóně, všude narážel do zraněných lidí. Vynervovaní a sklíčené přátelé a příbuzní se do krve prali o to, kdo je na radě. Sestřičky, doktoři a recepční mezi nimi pobíhali, nejhorší případy naháněli do kójí oddělených závěsy nebo s nimi

běželi labyrintem chodeb se směrovkami popsanými děsivě znějícími lékařskými diagnózami.

Will sice dorazil jen pár minut po sanitce, ale zjistit, co se tátovi stalo, bylo prakticky nemožné, protože ještě nikdo nezanesl jeho údaje do systému. Neoblomná recepční ho poslala zpátky do auta pro občanku, a až když jí počítač oznámil, co se stalo, začala se chovat o trochu příjemněji.

„Musíte jet výtahem B na kardiologii...“

Dál už Will neposlouchal. Bral schody po třech až do pátého patra. Len byl sice mrtvolně bledý a pod silnými prášky, ale když uviděl Willa, povedlo se mu vykouzlit aspoň náznak úsměvu.

„Ale no tak, netvař se tak vyděšeně,“ zasípal. „Pořád se těmhle úžasným lidem pokouším vysvětlit, že jsem na špatném oddělení. Nebyl to žádný infarkt. Jen zažívání. Začalo to bolet, když jsem snědl trošku toho chilli s fazolemi, co jsi včera dělal k večeři. Říkal jsem ti, že mě to tvoje vaření jednou zabije.“

Víc toho říct nestihl, odvezli ho na katetrizační sál, aby mohli provést sérii vyšetření. Will měl počkat v čekárně, až si ho zavolají. „Připravte si kartičku pojištění vašeho otce, budete ji potřebovat, až ho odsud vyvezou,“ sdělila mu sestra.

Toho se Will obával. Táta jim před dvěma měsíci zdravotní pojištění zrušil – Will je přece mladý a zdravý, takže ho nepotřebuje, a jeho samotného „jen tak něco nepoloží“. To sice byla pravda, když se člověk podíval na jejich dosavadní zdravotní stav, jenže Willa v tu chvíli přepadla jakási mrazivá předtucha. Ale Len byl bohužel pevně rozhodnutý.

„Pořád mi přece říkáš, že na mě někde čeká celá banda zaměstnavatelů, aby mě mohli najmout. Až to udělají,

zařídím nám nové pojištění. A do té doby ušetříme stovky dolarů měsíčně. Co by se mi asi tak mohlo stát, když jsem pořád doma? Maximálně si namůžu zápěstí při tom věčném přepínání kanálů.“

A teď byli v nemocnici a čekal je účet, který je možná připraví o veškeré zbývající úspory. Willovi byly peníze ukradené. Táta byl naživu a na ničem jiném nezáleželo. Měl ale strach, co bude dál. Přece nemůže živit tátu i Shiraz ze svého platu u Mega Burgeru. Bude si muset najít lepší práci. Ale kde? A jak? Poptávka po nekvalifikovaných teenagerech nebyla na dobře placených místech zrovna vysoká.

Noční oblohu za okny protínaly červené záblesky příjezdějících sanitek. Will seděl v čekárně víc než hodinu v zoufalém tichu, toužil, aby mu konečně něco řekli, ale zároveň se toho děsil. Připadalo mu, že je na světě úplně sám. V posledních letech se často přistihl, jak si přeje, aby maminka, kterou nikdy nepoznal, ještě žila. Kdyby tu teď byla, věděla by, co dělat. Byli by v tom spolu, kvůli tátovi by byli společně silní. Ale takhle si Will připadal, že je mnohem mladší než ve skutečnosti. Že je ještě dítě. Malý kluk, který se rozhodně nemůže sám vypořádat s tou lavinou dospěláckých problémů, která se na něj teď řítila.

Abyste zahnal vidinu táty v nemocniční posteli, vzal si ze stolku noviny. Před očima se mu míhal jeden rozmazaný článek za druhým. Hašteření politiků, hvězdičky reality show, o kterých nikdy neslyšel, finanční krize, přírodní katastrofy. Už už chtěl noviny odhodit, ale pak si na úvodní stránce rubriky o životním stylu všiml celostránkového obrázku Shiraz na pozadí modré oblohy.

Zbystřil pozornost a zaostřil na obrázek. Samozřejmě to nebyla Shiraz, spíš kůň, jakého si z ní přáli mít její bývalí majitelé – čistokrevný arabský plnokrevník se vší tou éterickou krásou a dokonalostí svého plemene. Podle popisku se jmenovala Laughing Dove Esmeralda a už dvakrát zvítězila v národním šampionátu pořádaném Americkým kongresem pro distanční ježdění.

VYTRVALOSTNÍ JEZDCI SE HONÍ ZA DÁVNOU SLÁVOU

Legendární Frank T. Hopkins údajně v devatenáctém století dokázal koňmo urazit mnohem delší trasu a vyhrát víc vytrvalostních dostihů (400), než kdokoli před ním i po něm. Podle některých byl Hopkins nejlepším jezdcem v amerických dějinách. Jiní ho považují za podvodníka a lháře, který si svůj životopis značně přibarvil. Dokonce tvrdil, že chvíli pracoval i s Buffalo Billem, zvládl tři tisíce mil dlouhý závod přes Východní poušť, tzv. Ohnivý oceán, o němž byl natočený i stejnojmenný film s Viggo Mortensenem v hlavní roli, a taky osmnáct set mil dlouhý závod z texaského Galvestonu do vermontského Rutlandu.

A právě tenhle impozantní kousek inspiroval Jonase B. Ellingtona, ředitele společnosti Green Power. Ellington je velkým fanouškem vytrvalostního ježdění a několik měsíců bojoval s mezinárodními úřady pro distanční ježdění, aby mu povolily uspořádat nejnáročnější dostih na světě – kolosální, téměř dvanáct set mil dlouhý závod s názvem „O pohár dávné slávy“.

Dostih odstartuje 1. října a hlavní výhrou bude zlatá přezka a částka 250 000 dolarů. Zúčastnit se může kdokoliv starší šestnácti let, pokud si může dovolit zaplatit startovní poplatek ve výši 250 dolarů a má koně, který projde přísnými veterinárními prohlídkami, jimž bude kůň podroben před závodem a v pravidelných intervalech i během závodu.

Sváteční jezdci, kteří by si chtěli dostih pouze zkusit, se hlásit nemusí. Trasa závodu začíná v Boulderu v Coloradu a končí v Hood River v Oregonu, vede přímo přes Divoký západ a některými z nejnáročnějších terénů v Americe. Jezdci budou muset čelit horám, řekám, soutěskám, divočině a celé řadě dalších překážek, nemluvě o tom, že později vstoupí do hry také počasí.

Celý závod je značně kontroverzní...

„Will Greyton? Já jsem doktor Sanchez. Jak to zvládáš?“

Will odhodil noviny a vyskočil na nohy, srdce až v krku. „Táta – je v pořádku?“

Doktor si pevně zkřížil své chlupaté ruce na prsou. „Budu k tobě upřímný – tvůj otec je dost nemocný. Má štěstí, že ten dnešní infarkt nebyl nijak rozsáhlý a že tam sanitka byla tak rychle. Jinak bychom tu vedli úplně jiný rozhovor.“

„To nechápu. Táta přece nikdy nevypadal nemocně.“

„Navenek. Na první pohled je jasné, že se udržuje v kondici. Ale jeho srdce je na tom jinak. Prý začátkem roku přišel o práci. Nejspíš jste varovné signály – únavu, dýchavičnost, závratě – připisovali depresi a úzkosti z nezaměstnanosti.“

Určitě je ti jasné, že stres z nezaměstnanosti bude s největší pravděpodobností jednou z příčin infarktu. Ale hlavní příčinou je onemocnění věnčité tepny. Tvůj táta potřebuje operaci, a to co nejdřív. Bez ní je jeho srdce jako časovaná bomba. Může s tím klidně žít pár měsíců nebo i rok, ale další infarkt by pro něj mohl být smrtelný. Promiň, že to tady na tebe takhle bez obalu chrlím, ale bude lepší, když budeš znát pravdu.“

Podíval se na hodinky. „A ve zprávě vidím, že nemáte pojištění.“

Will polkl. „Nemáme, ale slibuju, že vám splatíme každou-“

„S účtem za dnešek si nemusíte dělat starosti. Pro takové případy tu máme sociální program a náklady z něj uhradíme. Ale je tu jiný problém: tvůj otec potřebuje bypass. My už jsme rozpočet vyčerpali a nemůžeme to z něj zaplatit a stejně tak vám nemůžeme pomoci ani s léky, které odteď musí brát. Dám mu s sebou léky na měsíc, ale pak už to bude na vás. Je mi to líto. Snad to chápeš.“

„Jo, chápu,“ odpověděl Will. Ve skutečnosti to však nechal. Nemohl pochopit, jak může doktor, který složil Hippokratovu přísahu a zavázal se tak, že bude léčit nemocné a soucítit s nimi, s klidem poslat domů někoho, kdo má místo srdce časovanou bombu a bude to pro něj hazard se životem.

„Ta operace, kterou táta potřebuje – na kolik vyjde?“

Doktor se zatvářil poněkud pobaveně. „Na tvém místě bych se tím teď nezaobíral, Wille. Uvidíte, jak to půjde, až zvládnete prvních pár měsíců. Určitě máte v rodině pár dospělých, oni už něco vymyslí.“

Will zatnul obě ruce v pěst, ale promluvil pevným hlasem. „Prostě mi to číslo řekněte. Aspoň odhadem.“

Doktorovi začal vibrovat pager. Podíval se na něj a zamračil se. „Musím běžet...“

„Prosím!“

Doktor Sanchez si povzdychl a zastavil se. „Kladeš mi špatnou otázku. Není důležité, kolik by asi stálo nebo nestálo jeho uzdravení. Nejdůležitější je, aby se táta nestresoval, až odtud odejde. Starosti s placením účtů a strach, jestli tě něco netrápí, přesně to by mohlo vyvolat další infarkt. Takže ti opravdu radím, aby ses mu snažil vytvořit co nejklidnější a nepříjemnější prostředí. Počínaje dneškem! A teď už musím běžet. Za chvíli za tebou přijde sestra.“

Will pozoroval, jak doktor spěchá chodbou pryč a už se soustředí na další případ.

„Pojď sem!“

Jakýsi postarší šedivý muž v kožené bundě mu pokynul, aby přišel k němu. Will šel jen neochotně a cestou si připravoval nějakou výmluvu. „Omlouvám se, nejspíš mi do toho nic není, ale ten váš rozhovor se nedal přeslechnout. A možná ti můžu pomoci. Před pár měsíci mi dělali trojitý bypass. Ta operace bude stát minimálně dvacet tisíc. V případě komplikací i víc.“

S Willem to málem seklo. „Dvacet tisíc dolarů?“

„Šílenost, co? Člověk by řekl, že za takovou pátku bude mít srdce ze zlata, jenže oni ti nechají to starý, jenom ho trochu opraví. Ale zas dostaneš druhou šanci a to je hlavní. Dneska jsem v lepší kondici než můj syn, a to pořád někde lítá s míčem.“

„Ale co když tolik peněz prostě nemáme?“

„Tak jste v háji. Zapomeň, co nám vláda naslibovala o zdravotní péči dostupné pro všechny. Když nemáš pojištění od zaměstnavatele nebo si ho nemůžeš platit ze svého, jsi v tom sám. Musíš něco vymyslet. Z vlastní zkušenosti můžu říct, že se srdcem by si člověk neměl zahrávat. Je to otázka života a smrti, víme? Ale neboj, vy už to zvládnete, ty prachy sehnat. Jestli jsem se něco naučil, tak že když tě život přimáčkne ke zdi, objevíš v sobě netušený možnosti.“

Will mu poděkoval, ale už se neposadil. Pochodoval chodbou tam a zpátky a snažil se potlačit slzy. Postupně v něm narůstal vztek. Vztek na pojišťovací společnosti, které si celá léta braly od otce peníze, ale teď, když potřebuje, mu nedají ani vindru. Vztek na majitele železářství, kteří kvůli bankrotu dali tátovi odstupné jen ve výši měsíčního platu, po tom, co pro ně víc než třicet let doslova potil krev. Vztek na vypočítavé a chladné doktory a nemocniční účetní. Vztek na to, že je sám tak mladý a bezmocný.

Ze dveří se vynořila sestra. „Pan Greyton? Můžete jít za otcem.“

Willovi hučela v uších krev tak mocně, že mu sestra musela pokyn dvakrát zopakovat. Popadl noviny ze stolku, strčil si je do kapsy u bundy a šel za sestrou.

Len už měl trochu lepší barvu, ale strach mu zvránil obličej. „Je mi to líto, Wille, omlouvám se. Je to všechno moje chyba. Ten účet... Co budeme dělat?“

Will ho objal a usmál se na něj, jak nejlíp dovedl. „Vůbec se tím netrap, tati. Mám nápad. Všechno se vyřeší, to ti slibuju.“

6

Tábor Nový začátek, Elk, Colorado, USA

„Zkus to znovu, Alexandro. Nakonec chytneš ten správný grif, uvidíš.“

Alex vzala do ruky otěže a pramen černé hřívy. „Nekousne mě, že ne?“

Vrchní honák Chase Miller na ni hodil útrpný pohled zpod krempy svého klobouku. „Ne, Clyde tě rozhodně nekousne.“

„Ani nekopne?“

„Nekousne tě, neshodí, nekopne, ani nic jinýho. Vedle něho bys mohla klidně střílet. A hodnějšího koně jsem snad nikdy necvičil. No tak, zkus to ještě. Levou nohu do třmenu... Ne, takhle ne, postav se trochu blíž k jeho pleci. Ták. Chyť se za zadek sedla a vyskoč na něj. Řekl jsem vyskoč, ne stáhni ho. Hou! Teď jsi zase vyskočila moc. Mám jsi ho přeletěla. Ale neboj, to zvládnem. Akorát musíš víc trénovat. Nemůžeme tě pustit do divočiny samotnou, když ani nezvládneš nasednout. To by nešlo. Rozhodně o tebe nechceme přijít.“

Alex byla v táboře teprve deset dní, ale přišlo jí to jako deset měsíců. Když nepočítala spánek, kterého jí dopřávali zatraceně málo, byla každá minuta každého dne naplněná nějakou mučivou fyzickou nebo duševní činností. V těch vzácných chvílích, kdy její tělo i mozek skutečně patřily jen jí, přišlo Alex neskutečně ironické, že ačkoliv se nečekaně ocitla co by podkovou dohodil od stáda pětadesáti mustangů a amerických kovbojských koní, navíc v tak úchvatném horském prostředí, musí se přemáhat, aby se od nich držela co nejdál. Závisel na tom úspěch jejího plánu na útěk.

Rodiče totiž nikomu z akademie neřekli, že jí doma zakázali jezdit na koni, nejspíš aby Alex snáz ustála pobyt v tomhle americkém pašáku. Každý den během jízd předstírala, že se koní bojí a nic o nich neví. V sedle napodobovala mátožné, neschopné jezdce, na jaké se v Dovecotském jezdeckém centru dívala svrchu.

Předstírání nebylo zas tak složité. Ukázalo se, že westernové ježdění není ani zdaleka tak jednoduché, jak by se mohlo na první pohled zdát, a Alex si ještě pořád zvykala na dělené otěže. Dvě otěže se ze stran napojovaly na uzdečku pomocí „antislinících“ řemíků, které zadržovaly sliny a vodu, aby nestékala po kožených otěžích. Otěže měřily něco přes dva metry a za krkem koně se křížily, takže je člověk mohl ovládat jak obě rukama, tak i při tzv. neck reiningu, kdy se otěž jednou rukou přiloží na krk koně a druhá ruka je volná. Díky tomu všemu otěže zůstávaly na krku koně i tehdy, když jezdec spadl

nebo otěže upustil, a kůň je tak nemohl rozšlapat nebo přetrhnout.

A sedlo dalo člověku zabrat ještě víc. Sestávalo z hromady popruhů, cvočků a kožených řemínků, plus z poprsníku, aby nepodkluzovalo, a latiga, koženého řemínku, kterým se uchycoval speciální westernový podbřišík k dalším řemínkům na sedle. Člověk aby na to vystudoval vejšku, když chtěl koně osedlat. A to jenom s předním podbřišíkem – někdy tam byl i zadní!

Navíc ji v akademii hned zapojili do svého každodenního tělocvičného programu a Alex si připadala, jako by jí někdo od hlavy k patě zmlátil baseballovou pálkou, takže byla v sedle o to nemotornější. Její svaly už dávno svaly nebyly. Proměnily se v jedinou rozbolavělou břečku. I tak ale musela dost přehrávat, že neumí jezdit. Když nebyl nikdo v doslechu, omlouvala se všem koním, kteří se museli stát nechtěnými komplici její šarády.

Balancovala na tenkém ledě. Nechtěla, aby si Chase Miller myslel, že je natolik neschopná, aby jí s sebou nedal koně, až ji pošlou do divočiny, což byla klíčová zkouška zdejšího nápravného programu. Pěšky se nikam rychle nedostane. Na druhou stranu ale nikdo nesměl poznat, že jezdit umí. Její plán by se jinak zhroutil.

Prvních pár dní v táboře neuplynula jediná vteřina, aby si Alex nepřála zemřít. Ne že by snad hodlala vyhrožovat sebevraždou, jak to občas předváděla mámě, když ji naštvála. Prostě chtěla zmizet ze světa. V těch nejhorších chvílích měla dokonce pocit, že kdyby spadla a poranila se, netekla by jí ze žil krev červená, ale černá – zčernalá vztekem a zoufalstvím.

„První, o co tě tu požádáme, bude, abys spolupracovala,“ oznámil jí správce Cartwright to ráno, kdy dorazila do USA. Jeho tichá slova Alex projela jako nůž máslem. „Spolupracovat znamená, že budeš ochotně dělat to, co po tobě chceme, a to jak nejlíp dokážeš. Za úsměv jsou body navíc.“

„A co když nechci spolupracovat?“ zeptala se Alex vzdorovitě. „Mám pro vás novinku. Když někoho ve tři ráno vytáhnete z postele a odvezete ho přes celý Atlantik, jako by byl vrah na útěku, a tam ho mrsknete do toho vašeho pasťáku, není mu zrovna do smíchu.“

Správce ani nemrknul. „Jak jsem řekl, žádáme tě, abys spolupracovala. Nikdo tě k tomu nenutí. Tohle není žádný pasťák, nikdy nikoho do ničeho nenutíme. Ale měla bys vědět, že tě požádáme jenom jednou.“

Následovalo ticho mrazivé jako arktická zima.

Alex začaly v očích pálit slzy. Zamrkala, aby se jich zbavila. „Chci zavolat mámě. Bude o mě mít strach.“

„Samozřejmě. Moji lidé ti později vysvětlí, že máš nárok na dva telefonáty domů měsíčně. Teprve jsi dorazila a Sue-Ellen už určitě matce zavolala, že jsi dorazila v pořádku. Nechceš radši počkat, až tu budeš trochu déle a budeš jí mít co říct? Aspoň jí budeš mít o čem vyprávět.“

Alex otevřela ústa, aby protestovala, ale zase je rychle zavřela. Na letišti v Heathrow došlo k ošklivému výstupu, když se jí podařilo dozorcům uprchnout aspoň na tak dlouho, aby mohla z telefonní budky vedle záchodků zatelefonovat rodičům na účet volaného. Čekala, že si to máma mezitím rozmyslí, že ji zastihne v slzách, připravenou okamžitě zavelet, aby jí její holčičku vrátili domů. Místo toho se ale Natalie ještě zatvrdila. Během těch tří hodin od Alexina

odjezdu objevil Jeremy další pozůstatky jejího facebookového večírku. Někdo posprejoval zahradní besídku a rozbil vitrážové okno.

Než se Alex stihla znovu omluvit, přiřítla se Sue-Ellen, vyrvala jí sluchátko z ruky a ujistila Natalii, že k takové chybě znovu nedojde. Dovolila Alex naposledy promluvit s mámou, dost dlouho na to, aby si Alex vyslechla: „Alex, Jeremy a já bychom ocenili, kdybys ten čas využila k tomu, abys přemýšlela o svém chování a chopila se příležitosti změnit a zlepšit svůj život. Šťastnou cestu. Mám tě ráda, na to nezapomeň.“

„KDYBYS MĚ MĚLA RÁDA, NIKDY BYS MI TOHLE NEUDEĚLALA!“ zaječela Alex do telefonu, ale odpovědi se nedočkala. Ozvalo se pípání oznamovacího tónu. A aby toho nebylo málo, Sue-Ellen po zbytek cesty hlídkovala před záchodky, kdykoliv je Alex musela použít.

Takže správce měl pravdu. Alex neměla mámě co říct, snad kromě: „Jak jsi mě mohla takhle zradit?“

Nebo: „Tohle ti do smrti neodpustím.“

Správce Cartwright ji propichoval pohledem. „Takže si rozumíme, Alexandro? Zavoláš mámě třeba za týden, až se líp seznámíš s vysokými standardy chování, které tady v Novém začátku od studentů očekáváme.“

„Jo, rozumíme si,“ zamumlala Alex.

Příliš pozdě jí došlo, že má vlastně všechny zaměstnance oslovovat „pane“ nebo „paní“.

Správce Cartwright ale nevyपाल, že by si toho všiml. Otočil se a zadíval se z okna na řadu nafialovělých vrcholků za nádherně zelenými pastvinami. Obloha byla neproniknutelně modrá.

„Vidělas někdy tak dokonalý výhled, Alexandro? Tady v Novém začátku jsme všichni pyšní na to, kde se nacházíme. Máme štěstí, že je nám k dispozici padesát tisíc nejkrásnějších akrů hned u národního parku Skalistých hor. Už jsi viděla naši brožuru?“

Viděla. Sue-Ellen jí v letadle ukazovala lesklé fotografie rozkošných chatek v rančerském stylu a usmívajících se dívek, jak na nafukovacích raftech sjíždějí zpěněné přeje, slaňují z útesů a prohánějí se na koních po loukách posetých polními kvítky. Všechny na sobě měly uniformu: džíny, šedivá trička a zateplené mikiny s kapucí, které měly na zádech natištěné černé logo akademie. Navenek se Alex sice tvářila pochybovačně, ale uvnitř se rychle upnula k naději, že Nový začátek vážně bude takový letní tábor, jak jí ho vykreslila máma, byť o trochu přísnější.

Naděje se ale vytratila ve chvíli, kdy zastavili před branami a dovnitř je odmávlí dva ozbrojení strážníci s cvičeným psem, jako by vjížděli do vězení s nejvyšší ostrahou. Zamířili k jednopatrové rančerské budově, před níž na trávníku poskakovaly sešikované řady dívek, a Alex se stáhl žaludek. Chtělo se jí vyskočit z auta a utéct, ale kam by asi šla? Poslední půlhodinu cesty z denverského letiště projížděli v podstatě jen divočinou. Občas sice skrz stromy zahlédla nějaký dům nebo horskou chatu a jednou minuli benzínku a obchod se smíšeným zbožím, ale jinak nebylo kolem zhora nic.

Správce ještě pořád sledoval výhled za oknem, jako by se snažil odhalit nějaké nedokonalosti. Prstem ukázal k lesům, jež porůstaly úpatí hor.

„Věřila bys, že tenhle ráj kdysi sloužil jako útočiště všech možných pistolníků, padouchů a štvanců zákona, kteří odněkud uprchli před zlynčováním? Sem ruka zákona nedosáhla. Vraždilo se tu jak na běžícím pásu. Lidé se stříleli jen proto, že si lezli na nervy.

V Novém začátku ale radši přírodu využíváme k tomu, aby se naši studenti naučili o životě něco cenného. Když se nebudeš k přírodě chovat s úctou, vrátí ti to i se smrtelnými úroky. Matka příroda bývá krutá. Až odsud budeš odcházet, nepoznáš sama sebe, to mi věř. Nadávání, koketování s drogami, antisociální chování, válení se u televize a přecpávání se nějakými hnusy, to všechno bude patřit minulosti. Ale změna není zadarmo, Alexandro. Buď se zapojíš, nebo za ni zaplatíš. Je to na tobě.“

Alex zírala na jeho profil. Určitě měl víc než metr osmdesát a vlasy měl po vojensku zastřížené skoro do hola. Jeho obličej připomínal žulovou skálu poklovanou vránami. Na stěně za stolem visela hlava losa. Alex ho bylo líto. Jestli bylo ještě něco horšího, než když vás zastřelí a vycpou, pak určitě věčnost strávená v kanceláři chlapa, který rád vyhrožoval „problémovým teenagerům“.

Správce Cartwright se na ni otočil tak nečekaně, že ji málem přistihl, jak se šklebí. Promluvil k ní skoro otcovským tónem. „Přeji hezký den, Alex. Díky, že ses zastavila. Přeji příjemný a obohacující pobyt v naší coloradské akademii.“

S úsměvem ji poslal pryč, ale jakmile mu zmizela z dohledu, zvedl sluchátko. „Bude? Nová holka, jménem Alexandra Blakewoodová, Britka. Myslí si, že sežrala všechnu moudrost světa. Je tady, protože zdemolovala barák,

když uspořádala party přes Facebook. Neupravená, nezdořilá, potřebuje pořádně vycepovat. Už si ji umíš představit?“

Odpověď ho pobavila. „Přesně tak. Nic, co by nespravilo pár tréninků s tebou. Můžeš jí tam za mě přidat dvacet sklapovaček a pár kliků navíc. Bude? Jo a hlídej, aby ti říkala ‚pane‘.“

7

V jedné věci měl Strike Cartwright pravdu. V Novém začátku nikoho nenutili, aby se něčeho účastnil. Tedy rozhodně ne fyzicky. Neřekl ale, že dopady takového odmítnutí se budou stupňovat, až vám ze života udělají takové peklo, že budete v podstatě škemrat, abyste se směli zúčastnit toho, co jste zprvu odmítli.

Alex to zjistila hned druhý den, a to dost drsným způsobem. Když ji ve 4:45 vzbudili, aby se osprchovala a strávila hodinu a půl nad domácími úkoly, radši si přetáhla peřinu přes hlavu, pevně se přitiskla k Plutovi a doufala, že svět zatím někam zmizí.

„Jak chceš,“ pokrčila Katie, usměvavá dozorkyně jejich ložnice, rameny. „Vzkážu do kuchyně, že nechceš snídani.“

Alex byla tak unavená, že se nezmohla na odpor a klidně podřimovala až do 7:10. Když se probudila, byla v pokoji sama. Nahánělo jí to hrůzu. Dovnitř dopadaly sluneční paprsky a osvětlovaly prosté zařízení chatky a sedm pečlivě ustlaných postelí. Alex si vzpomněla na správčova slova, že vždycky žádají jen jednou, a rychle si prostudovala dnešní program svojí skupiny, který každé ráno vyvěšoval

v koupelně. Zjistila, že se právě má věnovat táborovým pracím, konkrétně čistění koňské výstroje ve stodole.

Čistit sedla a uzdy nebyla pro Alex žádná práce a umírala touhou, aby mohla být poblíž koní, ale než na sebe celá roztřesená stihla něco hodit a doběhnout do stájí, bylo 7:21. Chase Miller jí před ostatními pěti dívkami, které se snažily ututlat své chichotání, oznámil, že výjimečně omluví její nedochvilnost i vzhled.

„Tam, odkud pocházíš, je možná v pořádku, když se objevíš a vypadáš, jako bys strávila noc ve stodole, ale tady v Novém začátku je to nepřijatelné. Chápu, že jsi tady teprve dva dny a nejspíš sis ještě nezvykla na zdejší čas, ale jediný pohled do zrcadla by ti prozradil, že máš mikinu naruby. V akademii máme takové rčení: ‚Když si nevážíš sama sebe, nevážíš si ani ostatních.‘

A to samé platí i o pozdních příchodech. Ty tady netolerujeme. Takže budeš kydat hnůj celý týden. Každé ráno se sem dostavíš přesně ve čtyři, ani o minutu později, a budeš se opravdu snažit, jinak přijdeš o svoje víkendové výsady. A teď bych ti radil, aby ses vrátila do pokoje a něco se sebou udělala. Jestli tě takhle uvidí správce Cartwright, budeš celý měsíc dostávat jenom ovesnou kaši.“

Alex nechtěla riskovat, že by do správce nebo kohokoliv jiného narazila, a tak to vzala cestou, která vedla z druhé strany stodoly. V ohradě stáli jen koně, na kterých měl ten den někdo jezdit. Ostatní byli na pastvě. Alex byla z Dovecotu zvyklá na kaštanově hnědé, hnědočervené a šedivé koně a překvapilo ji, že skoro všichni zdejší koně mají každý své jedinečné zbarvení. Byli tam nazrzlí běloušové, tzv. strawberry roan, s čokoládově hnědými zadky, koně

plemene Appaloosa se stříbřitě růžovou srstí a kakaovými skvrnami, a nazlátlí koně se zebrovanýma nohama, genetickým dědictvím po prvních koních na zemi. Byli tu i strakatí koně plemene paint horse, rezavě mědění koně a platinově zbarvení mustangové s černými hřívami. Jen je Alex spatřila, hned měla lepší náladu.

Jeden palomino, mustang se zlatou srstí a bílým ocasem, stál stranou ostatních. Byl zavřený do kruhové ohrady, ale ve skutečnosti byl jinde. Celou svou duší byl někde jinde. Stál zády ke stodole i ostatním koním ve výběhu a upřeně pozoroval vzdálené hory, jako by se tam dokázal přenést pouhou silou vůle.

Alex se ohlédla, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje, a příkradla se blíž. Stejně jako většina zdejších koní měl palomino v kohoutku sotva 1,5 metru, ale pod tou nádhernou zlatavě narůžovělou srstí a plavou hřívou byl samá šlacha. Alex zatajila dech. Ta divokost, kterou v sobě skrýval, byla hmatatelná jako křik letícího orla. Přímou z ohrady čišela a rozněcovala jakýsi plamínek uvnitř Alex samotné. Skoro slyšela syčení ohně.

„Hej,“ zavolala na něj zpoza ohrady. „Jestli tě to utěší, vím, jak se cítíš, hochu.“

Kůň si jí vůbec nevšímal. Staral se jen o své hory.

„Neber to osobně,“ promluvil kdosi Alex za zády, až z toho málem dostala infarkt. „Tak on se chová ke všem.“

Otočila se a spatřila snědého muže neurčitého věku, sedícího ve stínu na nějakém sudu. Podle přízvuku jí připadal jako Mexičan. V ruce držel hrnek a na klíně měl obal se zbytkem jakéhosi pečiva k snídani.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se nesměle.

„Scout, tak mu říkají. Mustang. Rychlý a silný. Podívej se na jeho hluboký hrudník. Srdce jako puma. Ale moc problémů s ním. Pro honáky vždycky nezvladatelný. Rok po tom, co ho přivedli z divočiny, udělal velkou chybu. Shodil správce Cartwrighta. Zkusil ho rozmačkat.“

Alex se zadívala na koně, který pohodil plavou hřívou a rozběhl se, nohama vyhazoval na všechny strany a proháněl se podél oplocení, až zvedal oblaka prachu. Pak stejně rychle zastavil a našťvaně si odfrkl.

„Proč?“ vyzvíдалa Alex. „Proč je tak nezvladatelný?“

Muž zmačkal obal od snídaně. „Stejný důvod, proč jsem nezvladatelný já i ty. Scout sem nepatří. Když zavřou tvoje tělo a tvoje duše se chce toulat, jsou z toho vždycky akorát velké problémy.“

Koutkem oka Alex zahlédla ostatních pět dívek, které čistily výstroj, jak se po cestě vrací do chaty.

„Co se stane, když s ním budou dál takové problémy? Budou s ním zacházet trpělivě?“ vyhrkla.

„Těžko říct. Musí si to tady odpracovat jako všichni ostatní. Když ne, nebo když si správce na něj zasedne...“ Prstem naznačil, jak ho podřezávají. „Půjde do salámu.“

Kohout hlasitě zakokřhal. Alex málem vylítla z kůže. Vrhla na muže zmučený pohled a odspěchala po pěšině. Palomino se za ní díval.

Nečekané setkání připravilo Alex o deset minut, a než se jakž takž pokusila vylepšit svůj vzhled, už bylo na snídani pozdě. Do jídelny se dostala až v 7:44, ale dozvěděla se jen, že pro ni žádné jídlo nepřipravili a že nic nedostane

až do oběda. Takové bezprávní jí rozhořčilo. Nenáviděla Nový začátek s každou vteřinou víc a víc. Dostala hysterický záchvat. Katie se usmívala a se založenýma rukama jí pozorovala.

Když Alex došly síly, Katie jí oznámila: „K obědu dostaneš jenom ovoce. A jestli budeš takhle pokračovat, řeknu jim, aby ti nevydávali ani večeři.“

Zbytek dne byl pro Alex nepřetržitým utrpením. Stýskalo se jí po domově a žaludek se jí svíral hlady, ale musela přetrpět v lavici celé hodiny, než jí dovolili sníst k obědu jedno scvrklé jablko a přezrálý banán. Pořád dokola se v myšlenkách vracela k tomu mustangovi a osudu, který ho čeká na jatkách, pokud se nenaučí spolupracovat.

Odpoledne ji spolu se šesti dalšími dívkami přidělili na práce na zahrádce a na okolních pozemcích, kde měly vytrhávat a vykopávat plevel.

„Všude jinde by se tomu říkalo vydírání,“ prohlásila Jodi, Afroameričanka, jejíž roztomilý obličejšek vůbec neodpovídal její násilné minulosti. „Ale tady tomu říkají pozitivní přístup. Taková metoda cukru a biče. Když vyvoláš rvačku, nebo něco odflákneš, prostě ti pěkně v tichosti naloží další práci. A Bud Baxter, náš fitness instruktor, navíc udělá všechno proto, aby tě během těláku úplně odrovnal. A taky ti seberou všechny výsady. Jako třeba čokoládové brownies jednou týdně nebo nedělní televizi. Když přijdeš o výsady, život už nestojí za nic. Ale když budeš spolupracovat, ukáží ti, že uměj bejt i milý, když si to zasloužíš. Uvidíš – někdo z kuchyně ti k večeři podstrčí kousek koláče navíc.“

Alex při té představě zakručelo v břiše. Podívala se na Jodi. „Jak dlouho už tu jsi?“

„Teprve tři měsíce.“

„Teprve? Zbláznila bych se, kdybych tu byla tak dlouho.“

Jodi se rozesmála. „No, holka, tak to si můžeš rovnou zarezervovat místo v blázinci, protože tohle je minimální doba, kterou tady strávíš. Nevezmou sem nikoho, pokud jeho rodiče nezaplatí aspoň tři měsíce dopředu, a správce Cartwright tvrdí, že ty nejlepší výsledky přijdou až po roce. Mně řekl, že mám před sebou patnáct měsíců.“

„Patnáct měsíců?!“

Alex spadlo srdce až do kalhot. Zkoušela si vybavit, co přesně jí Jeremy odpověděl, když se ho ptala, na jak dlouho ji sem s mámou posílají. Teprve teď jí došlo, že se té otázce vyhnul. *Alex, než se naděješ, budeš zase doma. Prostě to ber jako příležitost podívat se do ciziny.*

Byla rozespalá a vyděšená, takže to chápala jako týden až dva. Až doteď ji nikdo neopravil.

„Nemůžu tu zůstat víc než dva týdny!“ Alex mluvila čím dál hlasitěji. „Stoprocentně. Vždyť mám školu a taky svůj život! Já sem nepatřím, udělala jsem akorát chybu, ale nejsem žádnéj mladistvej delikvent. Není možný, že by mě máma poslala pryč na několik měsíců. To by prostě neudělala! Znáš ji, fakt neudělala!“

Dozorce Lyle si to k nim rychle zamířil. „Nějaký problém?“

„Ne,“ odpověděla Jodi a vrhla na Alex varovný pohled. „Tady Alex si jenom myslela, že ji něco kouslo, ale jenom se jí to zdálo.“

Alex vykouznila na tváři úsměv. „Jsem v pořádku. Jenom se mi to zdálo.“

Lyle se netvářil zrovna přesvědčeně. „Dobře. Protože jak určitě víte, správce Cartwright má rád, když je tady hezky klid. Kdo vyvolává problémy, ten bude jen těžko plnit jednotlivé úrovně pokroku.“

Když odešel, popadla Jodi dvoje hrábě, chytla Alex za ruku a odtáhla ji k hlavnímu trávniku.

„Au! Pusť mě.“

„Copak, bolí tě to? Ráda bych ti ušetřila spoustu další bolesti a nepříjemností. Tenhle systém neporazíš. Je mi jasný, že se o to stejně pokusíš, ale akorát si tím všechno tisíckrát zhoršíš. Věř mi, něco o tom vím. V Útočišti jsem strávila víc času než kdy kdo jiný.“

Útočiště vyvolávalo představu hezkého lesa s několika pohodlně zařízenými chatkami, kde mají studenti jen zahálčivě rozjímat. „To je nějaká odměna?“

Jodi se pohrdavě uchechtla. „Jo, jestli teda máš ráda, když tě žerou brouci zaživa, mrzne ti zadek a přežíváš jenom na rýžových koláčcích. Víš, jak mají ve vězeních samotky? Tak tohle je taková zdejší verze. Ale aby to hezky prodali rodičům, když už jim za to platí, tak tě nestrčí do žádný tmavý díry. Pošlou tě do divočiny. Dospělí prostě zbožňují představu, jak se jejich nezvladatelný dítko sžívá s přírodou. Podle nich je to romantický. Neuvědomují si, že ve skutečnosti je to peklo na zemi.“

Alex na ni vyděšeně vytřeštila oči.

„Neboj. Až tě poprvý pošlou do divočiny, bude to proti tomuhle jen slabej odvar. To je jenom takovej vstupní rituál. Nejdřív strávíš pár týdnů tady, naučí tě pár základních věcí pro přežití a pak tě pošlou na čtyřicet osm hodin do divočiny, hezky s teplým oblečením, stanem a jídlem,

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.